

Dojemný román o lásce plné úskalí a o odvrácených stránkách života slavných

ANNA LARSSON

Všem
na očích

Všem
na očích

Copyright © Anna Larsson 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Duchoňová, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5024-5 (pdf)

ANNA LARSSON

Všem na očích

přeložila Kateřina Duchoňová

*Ještě jsem na světě neobjevil místo,
kde by mě nikdo nenašel.*

Robert Pattinson

KAPITOLA 1

„Saro! Už je to tady!“

Frans halekal na celou chodbu, mával na ni a rukáv saka mu přitom povlával na vyhublé paži. *Vypadá vážně nadšeně*, pomyslela si a zavřela za sebou těžké vchodové dveře. Udělala těch několik zbylých kroků k němu a pod nohama jí jako obvykle vrzala borovicová prkna. Batoh se jí zařezával do ramenou, která ji po deseti dnech na cestách už tak dost bolela, a tak ho nechala opatrně sklouznout na zem.

„Co už je tady?“

Vrásky na jeho tváři byly stejně nápadné jako vždycky, ale krk a tváře měl zarudlé a neobvyklý byl také jeho úsměv od ucha k uchu. Ten mu nemohla oplatit jinak než podobně širokým úsměvem.

„Tomu neuvěříš!“ pokračoval. „Je to naprosto skvělé! Eben zrovna...“

Pohledem přelétl od jejího ošoupaného batohu k džínům s podlouhlou rozpáranou dírou na jedné noze a pak k tričku s křiklavým potiskem Pearl Toweru v Šanghaji. Přimáčkla si dlaní vlasy k hlavě, aby jí volné pramínky nepoletovaly kolem, i když věděla, že je to k ničemu – po celonočním letu jí pomůžte jediné sprcha.

„No? Fransi?“

„Kdes prosím tě byla?“

„Na dovolené.“

„Jo, to vím, ale kde?“

„V Číně. Chodila jsem po horách. Když jsi napsal, stála jsem zrovna na letišti v Arlandě u zavazadlového pásu a pak jsem jela rovnou sem. Co tu děláš? Vždyť je Velikonoční pondělí. Neměl bys sedět doma a odpočívat? Copak ti doktor neříkal, abys...“

„Ále!“ Jenom mávl rukou. „Ředitelé nakladatelství nemůžou *sedět doma a odpočívat*. Zvláště ne teď, když se stalo, co se stalo.“ Ztlumil hlas a naklonil se k ní. „Tohle pro nás bude zlomový okamžik. Nebo přinejmenším významný krok k němu.“

„A co se vůbec stalo?“

Zhluboka se nadechl, jako by si dodával odvahy, mluvil pomalu a dramatickým tónem. „Ebenovu knihu chce koupit Hollywood! Tadáá!“

„Ale...“

„Protože z ní chce udělat americký velkofilm neskutečně gigantických rozměrů! Tadáá!“

Zasmála se tomu. To má být vtip? I když, upřímně řečeno, Frans Magnusson byl ten nejméně ironický člověk, co znala. Pokud z něj vyjde pokřik jako *tadáá*, musí to znamenat, že se děje něco vážně hodně významného. A Ebenova poslední kniha se v Americe prodávala jedna báseň.

„Když říkáš gigantických rozměrů, jak moc...“

„Bavíme se tu o obrovském rozpočtu a skutečných hollywoodských hvězdách v hlavních rolích.“

„Fakt?“

„Jo!“

Frans celý zářil a hlas mu několikrát přeskočil. Chápala ho a líbilo by se jí, kdyby to byla pravda, kdyby se vážně dělo něco skvělého. Pokud si někdo zasloužil dobré zprávy, pak to byl Frans. Napůl složenou bundu si přitiskla k tělu, jako by

ji objímala, otupělost způsobená pásmovou nemocí o něco polevila a konečně se dostavily vřelé pocity. Hodně lidí mělo Franse za podivínského hromotluka, ale před rokem jí nabídl pomocnou ruku, když to nejvíc potřebovala, zaměstnal ji, i když byla v podstatě nezaměstnatelná, a to mu nikdy nezapomene. *Jsem tak ráda, že vás mám*, pomyslela si, *tebe, Evu a tuhle práci. Jsem tak ráda za tuhle malou firmu a pracovní podmínky, které snesu*. Do očí se jí začaly drát slzy, ale rychle je potlačila. Musí se vzpamatovat – tahle práce je její šance dokázat, že je kompetentní a schopná.

„No super, Fransi!“

„Představ si, jaká to pro něj bude reklama. Podle mě by to mohlo spustit novou vlnu prodejů jeho titulů, tentokrát by mohly vystoupat i výš. A to my potřebujeme!“

Opřela batoh o zeď a svoji pomačkanou bundu položila nahoru.

„Ale proč jsme teda tady? Ted? A proč jsem tady já? Obvykle nebyvám u toho, když...“

„To ti poví sám Eben.“

„Ten je tu taky?“

„V zasedačce.“ Frans ukázal na zavřené dveře a ztišil hlas do šepotu, i když tu byli sami. „Nezapomeň, že je to náš nejprodávanější spisovatel. Minulý rok jeho knihy představovaly osmdesát procent našich tržeb.“

„Já vím.“ *To já tu mám přece na starost účetnictví.*

„Takže...“, švihl ukazovákem v nebezpečné blízkosti jejího obličej, „pamatuj, že co si bude Eben přát, to dostane.“ Krátce se odmlčel. „Jasně?“

To bylo něco, co nikomu, kdo v tomto nakladatelství v posledním roce pracoval, nemohlo ujít. Usmála se sama pro sebe. Spíš se divila, že na chodbě není natažený červený koberec a kolem něj nevyhrává orchestr na uvítanou, když tudy Eben Carlsson právě prošel.

„Jasně.“

„Bezva!“ Frans prudce otevřel dveře do zasedací místnosti a vešel dovnitř. „Tak jsou tady všichni!“

Šla za ním a přitom si konečky prstů přitáhla látku trička k nosu, aby si k němu přičichla. Zatím pořád dobrý, cítila z něj jen takový ten umělý parfémovaný vzduch letadlové paluby. Potisk na něm byl vážně otravný, ale nic jiného než turistická trička včera večer v šanghajské odletové hale nesehnala. Cestou tam se jí zpozdl vlak a batoh měla plný špinavého prádla.

U velkého jednacího stolu už seděli Eben i Eva. Frans se sklonil k Ebenovi a pošeptal mu něco do ucha, zatímco Eva vstala. Sara se s ní šla obejmout, obklopil ji obvyklý obláček liliové vůně její kolegyně.

„Vítej doma!“

„Díky, ty taky!“ Sara se podívala do jejích silně nalíčených očí. „Jaké byly Velikonoce? Bylo to v Kodani fajn?“

„Jsem úplně hotová. Ale bylo to parádní!“ Eva si prohlédla Sařino oblečení přesně jako předtím Frans, ale na lesklých růžových rtech se jí objevil pobavený úsměv. „A jak bylo v Číně?“

„Úžasně!“

A byla to pravda. Po téhle cestě toužila dlouho a předčila její očekávání. Kamenné lesy a větrem zmítané borovice. Vodopády. Paralelní svět, tak jiný, ale zároveň tak skutečný. Dechberoucí výhledy v ní dál přetrvávaly, příkrý sráz byl po celou dobu jen jediný krok od ní. Chtěla v sobě ty pocity udržet co nejdéle, to, že se těla může zmocnit závrat, ale ona ji dokáže zvládnout – důkaz toho, že je naživu, že se neřítí do propasti.

„Jsi blázen, žes jela úplně sama!“

Roztřáslly se jí nohy a musela se chytit desky stolu. Najednou bylo těžké odolávat únavě, jako by ji teď, když dorazila na místo, konečně dostihla.

„A viděla jsi i Čínskou zeď?“ zeptala se Eva.

„Ne, byla jsem v jiné oblasti.“

„A co to máš na ruce?“

Sara položila dlaň na místo, které měla Eva na mysli, a přejela jí po podlouhlém strupu. Poslední den si vybrala postranní stezku, došla na místo, kde musela šplhat, a poškrábala si paži až k předloktí o ostrou hranu skály. V takových situacích nebylo nejnebezpečnější poranění, ale riziko, že se člověk přestane soustředit a šlápne vedle, zvláště když je sám na stezce, která je tak úzká, že je těžké ji vůbec najít. Nejlepší bylo prostě pokračovat dál, nechat crčící krev uschnout na vzduchu, nechat to, co bolí, přebolet.

„To nic. Není to tak hrozné, jak to vypadá.“ Podívala se znovu na Evu. „Tak tebe sem taky... povolali?“

„Asi je to tak lepší.“ Eva měla vlasy vyčesané do hustého koňského ohonu a její kypré tvary obepínalo sytě růžové tričko s límečkem. Přitahovala k sobě pozornost a tvář jí jako obvykle sršela energií. Sice by nejraději ze všeho pracovala pro velký módní časopis, ale přesto se vždy do všeho zapojovala na sto procent. Pak se pousmála. „Aby tu na vás podivíny dohlížel aspoň někdo normální a spořádaný, chápeš, ne?“

Tomu se Sara musela zasmát. „Ale já spořádaná přece jsem! Když nepočítám to, co mám dneska na sobě.“

„Jsi spořádaná až až. To jen díky mně...“

„Začínáme!“ přerušil je Fransův hlas a Eva se ušklíbla, ale tak, aby si toho nevšiml.

Sara obešla stůl, posadila se na volnou židli vedle Ebena a začala si masírovat spánky. Migréna, která ji trápila celé dopoledne, opět zesílila.

„Ahoj, Ebene.“

Seděl schlíple na židli a teď k ní ochable zvedl ruku, jako by se na víc nezmohl. Pod očima měl černé kruhy a bělma mu hyzdily popraskané žilky.

„Už to víš?“ zeptal se.

„Jo. To jsou vzrušující zprávy, ne?“ řekla tiše. Snažila se pochopit, proč Eben vypadá tak mizerně. Že by kocovina? „Buď se prodávat filmová práva.“

„Vzrušující?“ Odvrátil od ní zrak, přejel pohledem po místnosti a zarazil se na zarámovaném plakátu s maďarským básníkem, který k velké radosti jejich nakladatelství před dvěma lety vyhrál Nobelovu cenu. „Asi.“

„Je to úžasná zpráva, Ebene!“ Frans se naklonil nad stůl. „I když se to v podstatě dalo čekat, vzhledem k tomu, že ses přes dva měsíce držel na žebříčku bestsellerů *New York Times*. Audiokniha trhá rekordy! REKORDY! Nemluvě o tom, jaký bude zájem o pokračování, které už konečně píšeš! A až to...“

Frans mluvil dál a Sara pozorovala Ebena. Sluneční paprsky pronikající do místnosti vysokými okny se odrážely od jeho dozadu sčesaných nagelovaných vlasů, na které byl tak pyšný. Podle aktuální situace vypadal buď atraktivně – brilantní génius ve staromódním saku působící dojmem, že zná odpovědi na zásadní otázky života –, nebo jako dnes, kdy působil spíš jako nemotorný podivín, co pije příliš mnoho levného vína a žije z rozmrazených polotovarů. Jednou rukou se přidržoval okraje stolu tak křečovitě, až mu zbělely klouby a naběhly žíly. Proč z toho nemá radost? Připomněla si, že posledních pár let pro něj bylo jako zkouška ohněm. Přejít z anonymního života knihovníka v městské knihovně rovnou do světla ramp literárního světa není žádný med.

„Tak povídej, jak by sis to představoval,“ řekl Frans.

Eben pohlédl na Saru. „Mám v tom celém chaos. Ani mi není jasné, kolik mi za to nabízejí.“ Položil ruku na stoh papírů na stole, na kratší straně spojený svorkou na dokumenty. „Tady je ta smlouva. Včera mi ji poslal jednatel produkční společnosti Mark Branson.“ Přisunul papíry k ní. „Nepodíváš se mi, o jaké sumě se bavíme?“

„Já?“

„Jo. Až vypočítáš tantiémy, pochopitelně.“

Frans horlivě přikyvoval, a tak si dokument přitáhla k sobě a vzápětí se zarazila u loga. Omnimount Pictures. Jedna z největších a nejstarších filmových společností v Hollywoodu. Pomalu listovala stránkami, pročítala anglický text a cítila na sobě Ebenův pohled. Pomyslela si, že je to dost podobný typ smlouvy, jakými se zabývala ve své první práci. Zastavila se na odstavci uvádějícím procento, cosi ohledně podílu z čistého zisku. Listovala dál, až konečně našla jednorázovou částku. Šíleně moc peněz! Přečetla si ten odstavec znovu, jestli jí něco neušlo.

„Saro?“ Jeho pohled putoval od jejího obličeje ke smlouvě a zpátky. To není kocovina, došlo jí, je to stres.

„Došel jsi na poslední stranu?“ Ukázala mu ji. „Vypadá to, že každopádně dostaneš tolik. Na ruku.“

Na sumu se ani nepodíval, pořád hleděl na ni. „Jo, to je dost, ale je to pravda?“

„To já nevím.“

„A co kdybych nějaký čas počkal a pak bych třeba dostal ještě lepší nabídku?“

Položila štos na stůl a snažila se mluvit pomalu a zřetelně, protože věděla, že když je Eben tak vynervovaný, bude těžké k němu proniknout. „Určitě se ti na to musí podívat právník. A agent.“

„Ach jo! To se musí najmout tolik lidí?“ Podíval se na Fransi. „Fakt mi to dělá starosti. Co když mi tu knihu zničí? A udělají z ní prvoplánový akční film bez špetky... čehokoli hlubšího. Fransi, ty přece víš, jak důležitou roli v mém románu hraje polemická perspektiva dnešní společnosti. Není to jenom napínavý thriller!“

Frans se obrátil na Saru. „Filmová společnost Ebena pozvala do Hollywoodu. Podle mě je to dobrý nápad. Jakmile od

něj odkoupí práva, nebude do toho mít co mluvit. Jestli má mít šanci klást si nároky, je to teď.“

„Ano, to dává smysl,“ řekla Sara. Na vteřinu se jí zatmělo před očima, musela se zhluboka nadechnout.

Eben se poškrábal na krku. „Příští týden máme konferenci s knihkupectvími, ale řekl jsem těm filmařům, že bych mohl letět tuto středu.“ Odmlčel se. „A tebe chci mít s sebou.“

Začalo jí pulzovat na čele a Ebenův hlas se jí zdál hřmotný a zároveň vzdálený. *Musím si jít lehnout*, pomyslela si, *jinak se z téhle migrény vyklube peklo*. Eben se na ni díval a zdálo se, že čeká na její odpověď.

„Takže s tebou pojede Frans?“

„Ne, ty.“

„Já?“

Pomalů přikývl. „Přesně to se ti snažím říct. Ty, Saro Bergmanová. Na čísla jsi odbornice, můj honorář ti byl jasný napoprvé. To se rozhodně nedá říct o jiných lidech.“ Střelil pohledem po Fransovi a pak se vrátil k ní. „Tobě věřím.“

„Ale...“ Celá ztuhla. „A kam že to?“

„Do Hollywoodu.“

„My dva že máme jet do Los Angeles?“

„Ano.“

„Pozitíí?“

„Přesně tak.“

Instinktivně si položila ruku na břicho, ale staré známé svírání se nedostavilo. „A co že tam budeme dělat?“ zeptala se.

Eben pokrčil rameny. „Nemám páru. S někým se asi setkáme. A oni nám nadnesou svoje představy. Co myslíš ty, Fransi?“

„Ano, schůzka s lidmi od filmu.“ Frans máchl rukou, jako by na tom nezáleželo. „S tím agentem, který je reprezentuje, a určitě s pár producenty. Možná s nějakým právníkem. Pochopitelně na tebe budou chtít svými plány udělat dojem.“

Saro, nejlepší by bylo, kdyby sis smlouvu pořádně pročtla, ať to můžete prodiskutovat.“

Přeskočilo mu, nebo co?

„Možná pro vás naplánují nějaký program,“ pokračoval Frans, „a určitě vás protáhnou nočními bary.“

„V Hollywoodu!“ zasténala Eva. „Bože, vy máte takovou kliku!“

Sara na Franse jen zírala. V hlavě jí vířila slova, která nebyla schopná pochopit. Smlouva. Prodiskutovat. Program. Noční bary.

„Ale Ebene...“ Snad si nikdo nevšiml, jak jí zakolísal hlas. „Nebylo by lepší, kdyby jel Frans? Ten má větší zkušenosti s...“

Eben zavrtěl hlavou. „Ne, já chci, abys jela ty.“

„A tak to taky bude,“ dodal Frans.

„Dobře, výtečně.“ Eben vytáhl z náprsní kapsy saka telefon. „Napíšu Markovi.“ Jméno vyslovil s přehnaně americkým přízvukem a zakřenil se na Franse. „Že budeme dva. A že chceme business class. A nemyslím takovou tu trapnou třídu plus, ale skutečnou business class.“

Sara sledovala tanec jeho palců na displeji. Co se to právě teď stalo? Čeká se od ní, že ve středu poletí do USA? Aby s Ebenem navštívila filmovou společnost?

To zvládnou, pomyslela si. Konečně mám příležitost něco pro Franse udělat, oplatit mu, že mi dal šanci. Tohle dokážu, já to... Ne, ne, nedokážu! Všechno pokazím!

Narovnala se, v uších jí slabě zvonilo. Tohle nepůjde. Tyhle věci ona nedělá, už ne. A ještě k tomu jako doprovod přecitlivělého a věčně podrážděného spisovatele.

„Fransi! Ale já nevím... nic o filmových právech...“

„Eben ano. Chce s sebou jenom mít někoho, komu důvěřuje.“

„Ale...“

„Někoho se zdravým rozumem.“ Frans mluvil klidným hlasem. „Víc hlav víc ví.“

Vážně? Je tohle ta pravá chvíle na moudro z kalendáře pro hospodyňky?

„Musím dodělat zprávu pro vedení...“

„To počká. Eben je teď samozřejmě naše priorita.“ Frans kývl a usmál se na Ebena.

Sara, celá ztuhlá, hleděla na Franse a pod deskou stolu křehovitě svírala ruce v pěst. Když se konečně střetla s jeho pohledem, vyčetla z nich jasný rozkaz: teď ne.

„Páni, no to je teda paráda,“ vydechla Eva, když za Ebenem zaklaply vchodové dveře. Přejížděla pohledem z Franse na Saru a zase zpátky.

„Tolik roků se tu dřeme, a teď tohle,“ řekla polohlasně. „Pokud z toho tedy něco bude. Mohli bychom znovu vydat jeho předchozí tituly. A paperback s filmovou obálkou, to bude...“

„Ale Fransi...“ Sara slyšela, jak se jí chvěje hlas.

„Ano?“

„Co když bude Eben potřebovat pomoc s vyjednáváním? Na té schůzi v... Los Angeles?“

Frans se na ni zadíval. „Slyšel jsem tě, jak se hádáš s auditorem. A líto mi bylo jeho.“

„Ale to je něco jiného, to přece víš. A... máme tady práce až nad hlavu.“ Od žaludku až ke krku náhle pocítila pálení a zadívala se ke dveřím. Už brzo, už brzo, už brzo. Přinutila se zase podívat na Franse. Nesmí zaznamenat její paniku. Jestli ho má přesvědčit, aby si to rozmyslel, pak jedině věcnými argumenty. Ideálně spojenými s finančními důsledky.

Frans se usmál. „Já vím, že ráda sedíš v kanceláři s nosem přilepeným k monitoru, ale podle mě na tohle máš. Dokážeš pochopit i to, co lidé neříkají nahlas. A vyznáš se v číslech.“

Přeháním, pomyslela si. Frans má pravdu, zvládnou to. Udělám něco pro Ebena a nakladatelství. Však je to jen pár dní a já už nejsem taková jako dřív. Právě jsem strávila týden na horách. Jsem klidná. Mám věci pod kontrolou. Jsem...

„Ale na tom, co říká, něco je, Fransi,“ řekla Eva. „Přece jenom nemáme zase tolik zaměstnanců. Sám už teď děláš práci za několik lidí. Já dělám jak redakční koordinátorku, tak marketing. Magnus a Bettan mají co dělat s našimi ostatními spisovateli. Sara dělá veškeré účetnictví, inventář a honoráře.“

Frans se na obě podíval. „Hezky mě poslouchejte. Eben nám chtějí odlákat velcí hráči. Nedivil bych se, kdybych zjistil, že už kolem něj začali čmúchat z Bonniers. My o něj teď nesmíme přijít. Víte, co pro nás znamená. A jestli si najme agenta, ten se určitě bude informovat ohledně jiných nakladatelství. To nesmíme dopustit! My pro Ebena musíme být nepostradatelní. To je nejdůležitější ze všeho.“

„To snad nemyslíš vážně!“ Sara na něj zůstala zírat.

„Co jako?“

„To je přece samozřejmé, že bude potřebovat agenta. Nebo přinejmenším právníka. Jak jste to dělali, když jste prodávali práva na jeho knihu do zahraničí?“

„V té době Eben agenta měl. Když se z *Temnoty* stal ve Švédsku trhák, projevila o něj zájem jedna agentura tady ve Stockholmu. Prodala pak práva do jiných severských zemí, Anglie a USA a Eben dostal slušnou zálohu. Pak se něco stalo, nevím co, ale prohlásil, že jsou to ‚kretění, co strkají do všeho nos‘ a ‚nikdo mi nerozumí. Znáš Ebena. Přinejhorším nám s těmi právními věcmi pomůže náš advokát. Jenom je ztraceně drahý. Všichni jsou.“ Frans se k ní naklonil blíž. „Ty tu sice nepracuješ moc dlouho, ale na ekonomce jste přece měli právo, ne? Celý zítřek se můžeš připravovat.“

„Ale...“

Frans zvedl ruku. „Prostě zaříd', aby to podepsal.“

„Cože?“

„Takhle na tom něco trhneme všichni. Eben vydělá majlant. My prodáme víc knih a ještě dostaneme procentní podíl za to, že ho zastupujeme a prodáváme filmová práva.“

Otočil se a dlouhými kroky se odporoučel do své kanceláře.

Výjimečně prázdnou a ztichlou chodbou se rozléhalo pípání kopírky. Sara se zhluboka nadechla a zírala na dveře, které se za Fransem s třísknutím zabouchly.

„Právě jsi celý týden sama putovala po odlehlých oblastech Číny,“ řekla Eva. „V porovnání s tím je tohle hračka, ne?“

„To je něco úplně jiného.“

„Jedeš na služebku do L. A., no tak! Nic na tom není, bude to bezva. Ruku na srdce, co by se mohlo stát?“

Sara se obrátila k Evě a všimla si jejích zrudlých tváří a nadšeného výrazu. Eva neměla tušení, jak zlé tohle je. Jak velké má nakladatelství dluhy a že se peníze za Ebenův úspěšný thriller použily na ucpání děr, které vznikly dlouho předtím, než se Ebenovy knihy začaly tak dobře prodávat. Na Ebenovi záviselo přežití nakladatelství.

„Třeba že Eben podepíše nevýhodnou smlouvu?“

A odnesu to já.

Eva mávla rukou a na zápěstí jí zacinkaly náramky. „Jako obvykle si s tím moc děláš hlavu. Zkus si to místo toho trochu užít. A když uvidíš něco cool, vyfoť to, ať to můžu dát na náš blog.“ O krok ucouvla, aby si Sara mohla hodit batoh na rameno. „Třeba potkáš nějakou celebrity!“

„Doufám, že ne.“ Nuceně se usmála a vyšla ze dveří. Když se za ní zavíraly, zaslechla za sebou Evin smích. Ozvěna cvaknutí zámku se odrážela ode zdí chodby. Upravila si batoh a pomalu sestupovala po schodech dolů. Venku na ulici Vasagatan hřmotně projížděla auta, chladný jarní vzduch byl

ztěžklý pachem nafty. Zastavila se, v hlavě se jí ještě pořád ozývalo řinčení.

Sakra! Nemůžou prostě nechat její nudnou práci na pokoji, místo aby jí všechno tak komplikovali? Účetní v malém nakladatelství – nečíš z toho pocit bezpečí a klidu? To by měla být tutovka. A pak se stane tohle, přesně to, čemu se chtěla vyhnout, přesně ten typ okolností, za jakých šlo před třemi lety všechno do háje. Tehdy se všechno zhroutilo a už nikdy se to znovu nedalo do pořádku.

Udělám, co budu moct, pomyslela si. Ať se stane, co se stane, udělám, co budu moct. A tuhle práci si udržím! Sevřel se jí žaludek a náhle se nemohla nadechnout. Problém byl v tom, že další práci už si nenajde, ne pokud zase dostane padáka. Ne pokud tentokrát zase nedostane žádné reference.

Trhla sebou, protože se jí v kapse rozbzučel mobil. Zavravorala, ale rychle zase nabyla rovnováhu. Kajsas. Zvedla to a snažila se nasadit veselý, pozitivní tón.

„Čau!“

„Čau ségra! Tak jsi zpátky? Jaké to bylo?“

„Fajn. Fajn, bylo to... fajn. Moc pěkné.“

„Pak mi všechno povíš, zrovna jdu přebalit Julinku. Jen jsem se chtěla zeptat, jestli bys nemohla ve čtvrtek vyzvednout Rolfa ze školky?“

Sara zavřela oči a opřela se vedle vchodových dveří, batoh tvořil naducaný polštář mezi ní a cihlovou zdí. Vyzvednout Rolfíka, pomyslela si, za to bych Los Angeles z fleku vyměnila. Zašli bychom na hřiště a on by mi vykládal o tom, jak hrál naposledy Overcooked. Třeba by si i koupili v samoobsluze jeho oblíbené skořicové šneky. *Los Angeles*. Nemohla pochopit, že tam jede, že tam má...

„Saro?“

„Ano?“

„Někam ses mi ztratila.“

„Fakt? Promiň. Každopádně ve čtvrtek nemůžu. Jedu na... služebku, víš...“

„Ty už přece na žádné služebky nejezdíš, ne?“

„Ne, je to jen výjimečně. Ale můžu příští týden.“

„To by se mi ve čtvrtek taky hodilo, to jdu s Julinkou na prohlídku. Tak zatím!“

Přesně tak, jen výjimečně, pomyslela si Sara a ukončila hovor. A brzy se všechno vrátí do starých kolejí.

Tašku s koupenými knihami položila na jídelní stůl vedle notebooku a Ebenovy smlouvy. Kuchyňským oknem špinavým po zimě dovnitř pronikaly slabé sluneční paprsky. Stála bez hnutí, poslouchala cvakání ledničky a vdechovala vůni domova, tu neurčitou směsici dřeva, prachu a čisticího prostředku, kterou vnímala vždy poté, co tam nějakou dobu nebyla.

Batoh nechala v předsíni, ten musí počkat, až se Sara vrátí z Ameriky. V tuto chvíli musí věnovat každou vteřinu schůzce v Los Angeles. Z tašky vytáhla knihu o prodeji filmových práv a rychle ji prolistovala. Hodně textu, ale to by měla zvládnout. A pak smlouva. Provéřit všechna čísla a hodit je do Excelu, kde budou přehledná. *Tohle zvládnou*, uklidňovala se a pokračovala do obýváku. *Nějak to zvládnou*.

Vyhlédla z okna na známé koruny stromů, střechy a ulici vedoucí do centra Bagarmossenu. Měla to tu ráda, i když tu nebydlela moc dlouho. Všechny ty stezky do rezervace Nacka, staříka ze sousedního domu, který se jí vždycky chlubil svojí zahrádkou, pizzerii na náměstí, která navenek nevypadala nic moc, ale kde dělali nejúžasnější margheritu, jakou kdy jedla.

A měla moc ráda svůj byt, i když byl malý a omšelý. Prostě proto, že byl její. Solidní nábytek, něco poděděného a něco z blešáku. Cestopisy a fotoalba. Velká mapa Žlutých hor,

kteřou brzy vymění za mapu okolí Tarfaly a Kebnekaise – svého plánu na léto. Jen pohovka v obývacím pokoji byla nová, rozkládací, a spalo se na ní moc dobře. Ne že by mívala nějak moc hostů, vlastně tu spala jen Isa při těch pár příležitostech, kdy ji přijela navštívit do Švédska. A Rolfík, ale tomu bylo pět a nakonec stejně vždycky přišel do postele k Saře.

Nejdřív sprcha, řekla si, *a pak se pustím do té smlouvy*. Zašla si do ložnice pro čisté oblečení. Otevřela šatní skříň. Bude si muset zabalit. Ale co si vezme na sebe? Úroveň jejího současného pracovního dresscodu se sice nacházela těsně nad rozpáranými džínami a tričky z obchůdku se suvenýry, ale o moc víc se po ní nechtělo. Nosila zkrátka a dobře to, co měla ráda. Martensky. Džíny. Příjemné vlněné svetříky a široké šály. Ale jestli má teď reprezentovat nakladatelství a Ebena... Podívala se na druhou část skříňe, kterou nikdy neotevírala. Na tu, kde...

Ach bože.

„Je to jenom skříň!“ napomenula se nahlas a prudce dveře otevřela. Tlumené střízlivé barvy. Saka, šaty, kalhoty, halenky i trička. Boty na vysokém podpatku a kotníková obuv. Uchočila jedno sako. Vnímala v dlani drsnou látku a švy ramených vycpávek. Paže jí celá ztuhla, nehnula se ani o píd. Kdesi v domě bylo slyšet vzdálené proudění vody v trubkách. Křehovitě sevřela prsty, které tohle poznávaly. Ten pohyb v sobě ukrýval vzpomínky a vnitřní hlásek jí začal našeptávat staré známé pravdy: *Moc všechno hrotíš. Jsi přecitlivělá. K ničemu, k ničemu, k ničemu*.

Převalilo se to přes ni jako vlna. V jednu chvíli jí bylo všechno jasné jakoacka a vzápětí zírala do monitoru a nechápala vůbec nic. Ztráty vyvedené červenou barvou. Osoby, které už nezapadaly do organizačního plánu. Spásné analýzy, které poskytnou odpovědi na všechno. Ale jak toho jen dosáhnout? Neměla tušení, věděla jen, že musí, musí, musí podávat výkon.

Dostatečně dobrá. Ta slova z duše nesnášela. Protože byla lživá. Slova, která měla znamenat, že stačí to, co člověk zvládne, jenže ve skutečnosti znamenala, že člověk odvede jen polovinu práce, protože je to levnější. Nebo se tím Sara možná jen vymlouvala, protože ona upřímně řečeno nedosahovala ani na dostatečně dobrá. Jak v práci, tak ve všem ostatním. V milostném životě, ve vztahu s přáteli, v setkáních se vzdálenějšími příbuznými. Nestíhala starat se o byt, udržovat se ve formě, chodit na rozlučky se svobodou, páteční sklenku s kolegy, večírky...

Dost.

Pustila sako a o krok ucouvla. Do háje! Je to jen sako! Na tohle všechno už myslet nechce. Tu dobu už má za sebou a dnes má život zase pod kontrolou. Zavřela oči a přivolala na pomoc zážitky z cesty, které byly tak čerstvé, že ještě pořád cítila všechny ty vůně a tamější vítr. Žluté hory. To ticho. Jinany dvoulaločné – ginkgo biloba. Večerní táborák, ze kterého měla rozpálenou kůži.

Ted' se musí začít soustředit. Musí na sebe dávat pozor. Dokončit úkol. Nádech. Výdech. Nervozita je tělesná reakce na teoretické obavy v mozku. Hezky jedno po druhém. Bude to v pořádku.

Otevřela oči a narovнала se. *Jsem tím, co jsem dnes*, pomyslela si. *Když se budu do zblbnutí snažit vyhovět ostatním, jenom se sama okrádám o čas. Tohle zvládnu.* Popadla modrošedé rozevláté sametové šaty ve stylu padesátých let a jedno sako a zabouchla dveře šatníku. Když si k tomu vezme nízké martensky, vznikne z toho příjemný kompromis.

KAPITOLA 2

Oblohu zahaloval špinavě bílý opar a všude kolem nich stála auta, jako by se nacházeli na plném parkovišti, a ne na dálnici do jednoho z největších měst světa. Pondělní bolest hlavy umíněně odmítala polevit a Sara se snažila zhluboka nadechovat vzduchu plného výfukových plynů, který k ní proudil otevřeným okénkem. Ebena dopálilo, že pro ně nepřijela slibovaná limuzína, ale Saře připadal žlutý taxík s rozbitou klimatizací a plastovou přepážkou mezi řidičem a pasažéry perfektní. Takový ryze americký.

Od Ebena se ozvalo zasípání. Hlava mu padala dopředu, ústa měl otevřená a zařezával. Ten se spánkem vážně problémy nemá. Prospal celý let a stejně je jak vidno pořád unavený. Sara zalovila v tašce a vytáhla knihu, která byla ještě v pondělí nová, ale teď už celá osahaná a zdobila ji spousta různobarevných samolepicích záložek. *Prodej vydavatelských práv pro spisovatele.*

Ani nevěděla, proč nechtěla, aby ji u ní viděl. Možná aby si o ní nemyslel, že má nos nějak moc nahoru, když si myslí, že může tak obsáhlé téma nastudovat za tak krátkou dobu. Možná proto, že byl Eben beztak nervózní až až a hned od stockholmského letiště si každou neprospanou vteřinu stěžoval. Nalistovala na poslední kapitolu, kterou ještě nepřečetla. Nejdůležitější ze všeho každopádně bylo, aby zatím nic

nepodepisoval. Jestli si z knihy něco odnesla, pak to, že se na smlouvu nejdřív musí podívat právník. Ať si Frans říká, co chce, takto Sara Ebenovi pomůže nejlíp.

Taxi popojelo o pár metrů a zase se zastavilo. Nechala knihu položenou na klíně, opřela si hlavu o okénko a sledovala, jak se dálnice stáčí dolů a taxík odbočuje. Nad střechami aut se v dálce tyčily mrakodrapy, siluety obklopené smogem na skoro nezřetelném pozadí vysokých hor. Vzduch byl štiplavý a suchý a... ještě něco. Na několik okamžiků to nedokázala uchopit, myšlenky nedokázaly definovat to, co prožívala. Tohle město vnímala celým tělem: bylo mastné, robustní, nespolehlivé.

Velkolepé a mocné.

V Americe už byla, ale v Los Angeles ještě nikdy. L. A. Bylo to neskutečné. Znovu pohlédla na Ebena. Dál spal jako dudek.

Pásmová nemoc. Už se z ní stává můj normální stav, napadlo ji, když o několik hodin později vystupovala z úplně jiného taxíku na Venice Beach a zůstala stát na široké promenádě, zatímco si pocuchané smysly zvykaly na nové zvukové vjemy – skrz všechen ten hukot a bzukot hlasů a dopravy sem doléhalo šumění moře. Stmívalo se a lidé si vykračovali různými směry. Teplota se pořád pohybovala kolem dvaceti stupňů, Sařino oblečení pohlávalo v teplém vánku. Vlastně těžko říct, jestli má ještě pořád pásmovou nemoc. Neměly by se vnitřní hodiny teď zase posunout opačným směrem?

To je fuk. Vyšla se podél kamenné zdi táhnoucí se ke křídově bílé pláži. Bublinky, které s Ebenem popíjela v hotelu, jí v těle zanechaly příjemný pocit opojení. Eben pořád dokola zdůrazňoval, že je to víno ze *Sonomy*, což mělo zřejmě znamenat něco dobrého. Vypila ho celkem hodně, ale většinu láhve, kterou Eben umíněně objednal, vyzunkl on sám.

Jejich hotel byl skutečně krásný, elegantní a exkluzivní zároveň. Na internetu ho označovali jako dokonalou ukázkou klasického Hollywoodu a Sara usoudila, že ubytovat je právě tam bylo od agenta Marka Bransona chytré. Nesnažil se na ně zapůsobit přemrštěným přepychem, místo toho zvolil hotel, který lákal na historii spojenou se světem filmu. K tomu se nacházel přímo na Hollywood Boulevardu, takže se kolem něj neustále valily ohromné davy lidí a vozidel.

Do nočních podniků vyrazil Eben s Markem Bransonem sám – naštěstí se s ní nedohadoval, když se odmítla přidat. Měla radost, že se tomu vyhnula. Eben byl v pohodě, jenom s ním nesměla být neustále. Obzvlášť s tím Ebenem, který celý den nasával a vedl nepřetržité monology. Toho už si dneska užila až až. Došla k průchodu v kamenné zdi, prošla jím dolů k pláži a loudala se po pevném písku dál. Došla skoro až k vodě, zula si boty a prsty na nohou prosévala hedvábně jemná zrníčka.

Páni.

Posadila se a na tváři se jí objevil úsměv. Dolehla na ni únava, možná ji zmohlo i to neustálé tlachání, a asi kilometr pláže se před ní mírně zhoupl. Odtud už se až k obzoru, kde začínalo nebe, rozkládaly vody Tichého oceánu. Venice Beach v kalifornském Los Angeles. *Minulý týden jsem byla na opačné straně, stejné moře, jiný světadíl. Tolik odlišný od tohoto místa plného palem, graffiti a domů ve stylu art deco.*

Žaludek už se jí skoro přestal svírat a po pravdě si v tuto chvíli ani nevzpomínala, co jí dělalo takové starosti. Navíc to přece bývala její specialita, kdysi to dokonce považovali za její přednost. *Ty jsi vždycky připravená na nejhorší.* Foukal jemný, vlahý vánek. Vůně mokrého písku a slaneého moře. Šumění vln, které přehlušilo dopravu. Položila ruku na kožené náramky na druhém zápěstí, byly to suvenýry z cest, které v průběhu let podnikla.

Z tašky se ozvalo cinknutí mobilu a první, co ji napadlo, bylo, že na něj kašle, ale pak se lekla, že by to mohl být Eben. U něj jeden nikdy neví. Klidně může sedět ve vazbě za to, že dělal výtržnosti v opilosti.

Byla to zpráva od Isy: *Příští týden Stockholm. Můžu spát u tebe?*

Sara: *To si piš. Jak se vám vede?*

Isa: *Nico a Kitty jsou nachlazení. JEŠTĚ POŘÁD! :(*

Sara: *Ale ne, ať se brzy uzdraví!*

Isa: *Díky. Už mi to leze na mozek. Navíc v Římě už několik dní lijí jako z konve. Co ty? Jsi v Číně?*

Sara: *Ne, v L. A. Vyjednáváme filmová práva s Hollywoodem. Tak nějak.*

Isa: *L. A. jako Los Angeles? To si děláš srandu???!!!*

Sara: *Kéž by.*

Isa: *Kam se poděla tvoje nudná práce účetní?*

Sara: *S tou je amen. Zítra jdu na schůzi. VIP.*

S jedním arogantním spisovatelem.

Isa: *Super! Však se taky nemůžeš schovávat na věky. Hezky s kůží na trh a nebát se, že si nabiješ hubu!*

Sara se rozesmála, ale rychle si položila ruku na ústa, a tak to vyznělo spíš jako odfrknutí. To je pro Isu typické. Jako vždy je hodná a úžasná. Obě chodily na ekonomku, spřátelily se a po promoci společně odjely na rok do Paříže. Isa se tam seznámila s Nicem, italským medikem, který byl na praxi v nemocnici na okraji Paříže. Potom s ním odjela do Říma a tam už zůstala.

Z vody právě vycházela skupinka surfařů různých věkových kategorií, kluci a holky, muž s šedivými vousy a pár žen středního věku. Jejich smích se rozléhal po celé pláži. Na promenádě za jejími zády to hlučelo, pouliční lampy zablikaly

a nakonec se rozsvítily. *Hezky s kůží na trh a nebát se, že si nabiješ hubu!* No, to bych mohla zvládnout.

„Včera v noci jsme viděli Edie Falcovou!“

„Koho?“

„Edie Falcovou. Ty nevíš, kdo to je?“

„Ne.“

Eben otevřel ústa, jako by se chystal mluvit dál, ale zarazil se a Sara sledovala jeho pohled kolem několikametrové zlaté oscarové sochy skrze prosklenou stěnu s výhledem na parkoviště. Před vchodem právě zastavilo černé SUV se zatmavenými skly. Zadní dveře se otevřely a vystoupili z nich dva muži v obleku, a zatímco řidič vykládal jejich kufry, stáli na chodníku a bavili se spolu. Venku bylo pětadvacet stupňů a svítilo slunce, ale v sídle Omnimount Pictures byl chládek, skoro až zima.

„Manželka Tonyho Soprana. V seriálu *Rodina Sopranů*.“

„Jo tak.“

Přenesla váhu z jedné nohy na druhou, pod podrážkami martensek vnímala kamennou podlahu. Křečovitě svírala tašku s notebookem. Po bagetě, kterou měla k obědu, ji pálilo v žaludku, už se jí zase začal umíněně svírat. Copak schůzka nemá každou chvíli začít? Zpoza recepcce opodál vyčuhoval osamocený přísný drdůlek, který se neustále pohupoval sem a tam.

„Je dost známá. Vyhrála plno ocenění.“ Eben si znovu oprášil rukáv saka. „Viděli jsme ji v baru Chateau Marmont. V tom slavném hotelu, víš přece, ne? Měla jsi jít taky, však jsem to hned říkal. A mimochodem, pěkně ses dneska vyfíkla.“

„Cože?“

„No v porovnání s pondělkem.“

„To jsem se zrovna vrátila z dovolené.“

„To jo, ale stejně. Sako jsem na tobě ještě neviděl.“

„Asi doufám, že mě to posílí. Na té schůzce.“

„Aha...“ Pomalu přikývl. „Dobrý nápad.“

Nepřekvapilo ji to, Eben nemá smysl pro humor. Jejich pohledy se střetly, ale neřekla nic.

„Je fakt, že kdybys chtěla, byla bys docela kočka.“ Pohledem přejel po jejím těle a Sara ztuhla. „Ty šaty jsou samy o sobě moc pěkné... jenom kdyby sis místo těch martensek vzala boty na podpatcích. A taky bych sundal ty kožené náramky. Čtyři náušnice za sebou na jednom uchu, to už je možná... Prostě by ses měla oblékat víc korporátně a míň... v tom stylu, o jaký se tu pokoušíš. Hm, možná víc barev. A ne, lak na nehty nepočítám. Fialový? To myslíš vážně?“

„Ebene.“

„No?“

„Tak to pozor. Nemůžeš takhle komentovat něčí vzhled. To je nevhodné.“

„Ale já to neříkám proto, že jsi žena.“

„Na tom nesejde.“

„Vždyť se ti akorát snažím...“

„Na. Tom. Nesejde.“

Sevřel rty a mezi obočím mu naskočila hluboká vráska. „Jenom jsem říkal, že se mi na tobě líbí to sako. Je snad na lichotkách něco špatného?“

„Ne, to...“

„Už jde Mark.“

Eben vykročil po naleštěné podlaze, aby pozdravil muže v obleku, který se blížil k nim. Zhluboka se nadechla a šla za ním. Svlékla si přitom sako a zmačkala ho do své prostorné kabelky, ačkoli právě díky němu působily její šaty a marten-sky tím správně korporátním dojmem. A právě proto to udělala. *Kašlu na to*, řekla si. *Mám ráda svoje náušnice a náramky.*

Vypadám tak jako obvykle. Eben je debil. Ano, je to úspěšný spisovatel a literární génius, ale stejně je to debil.

Nebo má prostě jen nervy nadranc.

Vydali se labyrintem chodeb a chodbiček, koberec tlumil jejich kroky. Kupodivu tu bylo všechno jaksi šedé, stěny připomínaly hrubou lepenku. Míjeli je muži v širokých oblecích a ženy v sukních a halenkách, na rozumně vysokých podpatcích, v rukou notebooky a různé dokumenty. Moc oslnivě to tu nepůsobilo, Eva by byla zklamaná.

„Ebene Carlssone! Vítejte u nás!“

Do zasedací místnosti vstoupila hned po něm, v ruce křehovitě svírala řemínek kabelky. Eben se šel rovnou pozdravit s mužem ve světle šedém obleku. Ten pak natáhl ruku k Saře, byla velká a měkká. *Jako on celý*, napadlo ji. Mohutné břicho měl obepnuté dvouřadým sakem, zapnutým jen volně.

„Howard Rice, jsem producent společnosti Omnimount. Vy musíte být Sara Bergmanová, Ebenova... agentka?“

„To ne, spíš...“ krátce se zamyslela, „jsem z Ebenova nakladatelství.“

Krátce přikývl a pokynul ke stolu. Posadila se vedle Ebena, vytáhla si notebook, chvíli váhala a pak ho nechala prozatím zavřený. Prstem přejela po jeho matném plastovém povrchu. Už brzy na to dojde. Ale na co že to přesně dojde? Obemkla rukou zápěstí a do kůže se jí zaryly důvěrně známé řemínky – měly jí připomenout, že skutečnost je hmatatelná a dá se zvládnout. Že není potřeba pořád se připravovat na nejhorší.

„Vítejte, je pro nás čest, že jste přijeli. Eben Carlsson, muž, o kterém momentálně mluví celý svět.“ Howard pohlédl na Ebena, který se ošíval na vedlejší židli, zdálo se, že je mu zatěžko pohodlně se usadit. „Právě se nacházíme v sídle Omnimount Pictures, doslova pár stovek metrů od centra dění.“

Odmlčel se. „Odpoledne vás tam vezmeme na prohlídku, ať taky vidíte trochu skutečné akce.“

Vysoký, svalnatý Mark Branson seděl na opačné straně stolu, v obleku přiléhavějšího, evropského střihu. *Filmový agent, který cestuje po světě a potřebuje všude zapadnout*, pomyslela si. Zatímco se místností dál rozléhal Howardův výrazný přízvuk, Sara se rozhlížela kolem sebe. Mohla by to být zasedací místnost jakéhokoli jiného podniku. Židle s rámem z ocelových trubek a s černým sedátkem, na jedné z kratších stěn bílá tabule a pak taková ta směsice pachů staré kávy, čisticího prostředku a zpocených syntetických obleků.

„Ebene, co na to všechno říkáte?“ Howard se naklonil dopředu, usmál se a odhalil rovné bílé zuby.

Eben přešel pohledem z Howarda na Marka. „Mám zájem, to ano. Jen se obávám toho, co se teď s *Temnotou* stane. Vložíte do ní to nejlepší? Bude mít dobrého režiséra, dobré herce? Je vám jasné, že nejde pouze o akční román, ale že se snažím sdělit něco víc? Nerad bych, aby se to ztratilo.“

„Naprosto vám rozumím.“ Howard zlehka tleskl rukama opřenýma lokty o stůl. „Vaše obavy jsou namístě, ale my s vaším románem docílíme přesně toho, co chcete. To ovšem nebudeme řešit zde a já doufám, že vám to ještě dnes budeme moct ukázat.“

„A jak? Můžete mi říct něco konkrétního? Zatím mám pocit, že jsem koupil mezi dveřmi vysavač, a přitom nevím, jestli vůbec funguje.“

Howard pohlédl na Marka a ten kývl, téměř nepostřehnutelně sklonil hlavu. Sara se dívala z jednoho na druhého. Právě se nějak rozhodli. Nebo si to jen namlouvá?

Howard znovu pohlédl na Ebena a usmál se. „Pro začátek bychom pro vás měli nový návrh smlouvy. Musím říct, že pro spisovatele je to to nejlepší, co vám v této branži můžeme nabídnout. Ač s těžkým srdcem.“ Howard si teatrálně položil

ruku na hruď a Mark k nim současně posunul stoh dokumentů. Eben ho bez mrknutí oka přesunul k Saře.

Napadla ji celá řada nadávek. Projít předchozí návrh smlouvy jí zabralo dva dny.

Eben máchl rukou. „Máte na kontě několik Oscarů, ale vašim posledním filmům se zrovna nedařilo. Můj příběh by si zasloužil silného protagonistu, nejlépe někoho známého. Dochází u něj k vývoji na mnoha rovinách.“

„To vám dám za pravdu, Ebene. Myslím, že už brzy poznáte...“

Sara dolistovala k odstavci s procentem, které Ebenovi připadne z celkového rozpočtu. Změnili ho, a stejně tak procento čistého zisku. Alespoň definice čistého zisku zůstala stejná. Ale cena za práva na případný další díl byla nová a...

Můj krásný hotelový pokoj, pomyslela si a zhluboka se nadechla. Tenhle den nakonec dospěje ke zdárnému konci a já za sebou zavřu dveře, sednu si k francouzskému oknu a budu se dívat na ruch pod sebou. Prolétla zbylé stránky, zlehka otevřela notebook tak, aby nerušila probíhající diskuzi, a začala do dokumentu zapisovat nové částky.

„A je tu kafičko.“

Mark vyšel vstříc recepční stojící ve dveřích zasedací místnosti. Přinesla papírové kelímky s plastovými víčky a větší tašku se zeleným logem Starbucks.

„Čaj?“

Sara natáhla ruce po kelímku – pálil jako čert, zpod přivaknutého víčka visel provázek od čajového sáčku. Rychle kelímek postavila a z tašky, kterou před ní Mark podržel, vytáhla velký muffin.

„Starbucks dělá lepší kafe než naše kávovary. To mi věřte,“ pronesl tlumeně a mrkl na ni.

Kelímku tu bylo pět. „Má přijít ještě někdo?“ šeptla k Ebenovi. Na pátém kelímku u prázdné židle stálo skoro nečitelně černým fixem „filtr“.

Eben si zrovna vysypal do kávy třetí pytlíček sušeného mléka a dřevěnou špachtličkou se snažil rozmíchat sraženou smetanu na hladině. „Nějaký další producent nás nejspíš přijde ujišťovat, jaká jsou úžasná společnost.“

Pobavil ji jeho ironický tón a musela se pousmát nad tím, že už se cítí tak pevný v kramflecích, že si vůbec troufl se k ironii uchýlit.

„Asi jo.“

Zabloudila pohledem k Markovi a Howardovi, kteří spolu právě tiše rozmlouvali, ale vtom se k ní Eben naklonil a zašeptal: „Tak co ty na to? Jak se ti to zatím zdá?“ Od límečku košile se mu podél krku začal nepravidelně šířit ruměnec. „Jde to vcelku obstojně, ne? Chovám se normálně, že? Nebo si říkají, že mluvím nesmysly?“

Položila mu ruku na předloktí a snažila se zachytit jeho roztěkaný pohled. „Mluvíš jako profík, Ebene. Hovoříš s nimi na rovinu a ptáš se přesně na to, co chceš vědět, a to je skvělé. Mají o tebe zájem.“

„Fakt?“

„Fakt.“

Pousmála se a vzala do ruky mobil. Natáhla se po kelímku a opatrně sundala horké plastové víčko. Uvažovala, kam s čajovým sáčkem, a koutkem oka zahlédla, jak do místnosti někdo vchází.

„Ebene, rád bych tě s někým seznámil.“ Howardův hlas dostal nový odstín, takový slavnostnější. Eben zalapal po dechu a zvedl se tak rychle, až převrátil židli. Ta s tlumeným zaduněním přistála na koberci. Sara vytáhla z horké vody čajový sáček a zvedla hlavu. Do místnosti vešel dlouhými kroky napřímený mladík. Měl na sobě džíny a modrošedé triko

s dlouhým rukávem a pohyboval se s nápadnou sebejistotou a ladností. Byl o něco vyšší než Mark, s kterým se právě vítal, jeho nenucené oblečení vedle Markova tmavého obleku bilo do očí.

Toho znám.

Už jsme se někdy potkali?

„Ebene, tohle je John Williams.“

John Williams?

Sledovala, jak mu Eben horlivě potřásá rukou. Tak zvláštěně známý, a přitom cizí. Jeho neutrální výraz se změnil ve zdvořilý úsměv, který se vytratil, sotva se objevil.

Srdce se jí rozbušilo. Jedno bylo jisté, s Johnem Williamsem se nezná. Ale zná ho, stejně jako ho znal zbytek světa.

„A tohle je Sara Bergmanová z Ebenova švédského nakladatelství. Má na starosti finanční stránku věci, takže se nám musí podařit přesvědčit i ji.“

Vstala, ale stejně musela zvednout hlavu. *Bože, ten je vysoký*, pomyslela si. Na rtech se mu opět mihl zdvořilý úsměv. Viděla, že k ní napřáhl ruku, a zároveň se ozval jeho dominantní hlas s americkým přízvukem:

„Dobrý den, Saro, já jsem John.“

Z ruky jí ještě pořád visel čajový sáček, houpal se sem a tam a na stůl kapal čaj. Rychle ho odložila na ubrousek a přijala Johnovu ruku. Měl teplou, suchou dlaň. „Omlouvám se za ten čajový sáček.“ Tváře jí zahořely. Vážně právě řekla *omlouvám se za ten čajový sáček*? „Totiž, dobrý den.“

Krátce přikývl a obrátil se zase k Ebenovi.

„Mají všichni kafe?“ Howard pohlédl na desku stolu, bylo vidět, že se snaží potlačit úsměv. „Ebene, chceme vám dokázat, jak vážně bereme zfilmování vaší knihy. Tady Johna určitě znáte, že?“

Eben kývl, ale neodpověděl, zíral na Johna Williamse, jako by od něj nedokázal odtrhnout oči.

„John by měl zájem podílet se na produkci filmu a zhostit se hlavní role. Řekl jste, že chcete silnou osobnost, a my s vámi souhlasíme. Že by to mohl být John, jsme si představovali hned od začátku a jsme moc rádi, že tento projekt zvažuje, zvlášť když vezmeme v úvahu, kolik práce má. Je zázrak, že se mu podařilo udělat si na pár hodin čas, máme kliku, že je vůbec v L. A.“

Eben dál přikyvoval, jako by zapomněl přestat, jeden z lesklých pramenů vlasů mu sklouzl na tvář a přilepil se k ní.

„Výborně,“ zašeptal chraplavě.

„Nevěděli jsme, jestli se k nám dnes John bude moct přidat, jak říkám, má dost nabitý program, ale...“

Sara sklopila oči ke svému čaji, soustředila se na konečky prstů tlačící na plast, až víčko s cvaknutím zapadlo na místo. Všimla si, že se Mark při Howardových slovech usmívá. Pomyšlela si, že je spokojený s tím, jak Sara s Ebenem zareagovali na nově příchozího. Varování by rozhodně neuškodilo. Tohle ji dráždilo odjakživa, mocní lidé v kvádru, kteří se v zájmu dosažení vlastních cílů nebáli jít přes mrtvoly. Howard s Markem se zaručeně domnívají, že se jim Eben chytil na vějičku – společensky neobratný pisálek ze zemičky jako Švédsko má čirou náhodou něco, co chtějí. Pěkně se do toho obuli, *business class*, přepychový hotel, setkání v srdci Hollywoodu. A pak zařídili, aby před nic netušícího spisovatele nakráčela jedna z největších světových filmových celebrit. Pisálek se z toho posadí na zadek a bez přemýšlení jim podepíše cokoli.

Pohlédla na Ebena. Ruměnec už mu vystoupal až k uším, rty měl pootevřené. Tahle situace se hodně podobala fintám, které znala z dob, kdy dělala konzultantku – do luxusní zasedací místnosti některé investiční banky se nažene skupinka osob v oblecích, pozvou se majitelé středně velkých a vysoce výhodných firemiček a naservíruje se jim výborná káva a lákává smlouva.

Učinili jim ale představitelé Omnimountu skutečně dobrou nabídku? Položila ruku na novou smlouvu. Pomoz Ebenovi, to jí Frans kladl na srdce, a zaříd', ať to podepíše. Ale co když si tyhle dva požadavky protiřečí? Zaváhala a pak smlouvu popadla a přesunula ji na stranu, do bezpečné vzdálenosti od Ebena.

Eben vztyčil ukazováček. „Já chápu, že nebude v mé pravomoci mluvit do toho, jak se film natočí, ale v tom případě je obzvlášť důležité, abych ve vás měl důvěru. A zajímalo by mě, jak se díváte na to, že mému protagonistovi schází...“

Mark se nakláněl nad stolem a přikyvoval do rytmu Ebenovy řeči, jako by ho to upřímně zajímalo. Howard si povolil kravatu, i přes zapnutou klimatizaci bylo horko. Sara pohlédla na Johna Williamse. Tak tohle je jeden z nejžádanějších hollywoodských herců, pomyslela si. Čili jeden z nejžádanějších herců na celém světě. Osobně.

Seděl opřený, židli poodsunutou od stolu, nohy natažené dopředu. Věnoval plnou pozornost Ebenovi. Prsty neslyšně bubnoval do opěradla židle. Zdál se neustále v pohybu, téměř nepostřehnutelně měnil polohu, jako by se jeho tělo nedokázalo tak docela usadit. Polodlouhé vlasy měl rozčuchané, jejich tmavě hnědý odstín nápadně kontrastoval s bledou pletí. Ostře řezaná čelist a protáhlý, příliš úzký nos.

Zase tak atraktivní není, ne?

Že by to bylo zásluhou líčení a správných úhlů záběru? Někdo je prostě hodně fotogenický typ. Pár jeho filmů viděla, ne ty pro teenagery, které ho proslavily nejvíc, ale ten o agentovi CIA v Bílém domě. A ten o pilotu stíhačky, který cestoval v čase. Pokud si to pamatovala správně, byly dost mizerné. Znovu sklopila oči k obrazovce. Každopádně by nebylo dobré, kdyby ji přistihl, jak na něj zírá. Protože přesně to určitě očekával – že z něj všichni budou úplně paf. Popadla kelímek, napila se otvůrkem ve víčku a zamrkala, protože si vřelou tektutinou spálila jazyk.

Mark se se židlí posunul dozadu a usmál se na Ebena. „Jaký máte na to všechno prozatím názor, ohledně produkce? A co říkáte na novou smlouvu?“

Eben se nadechl, jako by se chystal promluvit, ale pak se obrátil k Saře a ztlumil hlas. „Co si o té nové smlouvě myslíš ty? Je v nich velký rozdíl?“

Všichni se teď dívali na ni. Otevřela ústa, aby odpověděla, ale nic z nich nevyšlo. Nedostala ze sebe ani půl slova. V těle vnímala nezařaditelné pocity, v ústech měla náhle tak sucho, že se jí jazyk odíral o patro. *Co že jsem to chtěla o té smlouvě říct? Přece jsem to měla připravené, teď jsem to věděla...*

Ale v hlavě měla prázdno. Slyšela jen neodbytný šepot: *Nemáš o ničem ani páru. Nemáš co říct. Jsi přecitlivělá. Slabá. Jsi k ničemu. Všichni tady toho vědí víc než ty. Všechno jen pokazíš. Ty...*

Ne, ne, soustřed' se!

Eben, Eben, Eben.

Položila si ruku na kožené náramky a podařilo se jí zaostřit na Ebena, na kapky potu na jeho čele pod linií vlasů. *Musím se soustředit na Ebena*, pomyslela si, *jsem tu, abych mu pomohla. Ptal se mě na tu novou smlouvu. A já jsem se na ni stihla podívat, mám o ní přehled*. Narovнала se a stiskla mezerník, rychle, aby nebylo vidět, jak se jí třesou prsty. Spořič zmizel a místo něj se objevila excelová tabulka.

„Je to jiný návrh než předchozí smlouva.“ Slyšela svůj vlastní hlas, její angličtina se místností nesla pevněji a o dost sebevědoměji, než se cítila. „Přibýly informace ohledně toho, jak bude film vypadat.“

Eben přikývl. „O tom Mark mluvil včera večer.“

„Tady vidíš různé možnosti.“ Klikla na jeden graf. Eben se naklonil blíž k obrazovce.

„Chápu.“ Rychle na ni pohlédl a usmál se. „Podobné vytváříš pro výpočet honorářů.“

Pohledem přejel sloupce a měnící se částky a tváře mu plály. Nedočkavostí? *Všichni chtějí, aby to podepsal*, pomyslela si Sara, *ale ne proto, že by to považovali za nejlepší pro Ebena – bylo by to nejlepší pro ně samotné. Jsou to profesionálové, kteří kalkulují, analyzují a dělají logické závěry. Na rozdíl od tebe, poznamenal hlásek v její hlavě. Ale teď máš šanci udělat něco racionálně, ukaž, že jsi normální, rozumná a praktická.*

Něco na tom trhneme všichni, jak řekl Frans. Ale co by bylo nejlepší pro Ebena? *Mám přece pomoci jemu.*

Do háje. I když to bylo nezdvořilé, přešla do tlumené švédštiny, sama slyšela, jak se jí chvěje hlas. „Ebene, musím znovu zdůraznit, co je podle mě to nejdůležitější: nejdřív se na to musí pořádně podívat právník. Zatím to nepodepisuj.“

Eben pootevřel ústa a zase je zavřel. Obrátil se na Marka. „Vypadá to slibně, to ano. Ale... ještě nad tím musím popřemýšlet. V klidu.“

Mark se usmál. „Samozřejmě. Myslím, že to je hezký začátek naší spolupráce. A teď bychom mohli tuto část programu uzavřít. John má nějaké jiné závazky, ale po večeri by nás vzal do jednoho klubu. Co byste tomu říkal, Ebene?“

„Cože? Do klubu? Ano, to zní dobře.“ Eben si spěšně uhladil vlasy. V tu ránu pustil smlouvu z hlavy.

Sara pomalu začala sbírat své věci, všechno svírala pevně v ruku, aby nebylo vidět, jak se třese. *Už brzo se můj život vrátí zase do starých kolejí*, řekla si. *Už brzo, už brzo, už brzo.*

Promnula si obličej, aby se trochu probrala, a vydala se za ostatními nádhernými prostory baru. Malé boxy s vysokými opěradly potažené červeným plyšem poskytovaly každé skupince soukromý prostor. Porůznu rozestavené stoly s židlemi z průhledného plastu kontrastovaly s tmavým dřevem obložení stěn. Plakáty různých divadelních představení.

Konec hry. Poslední páska. Šťastné dny. Nebyly to hry Samuela Becketta?

Došli k boxu, kde už stál na stole kbelík s šampaňským a sklenice. Sara se na sedadle ve tvaru U posadila vedle Marka a myslela, že Eben je těsně za ní, ale pak zjistila, že hned vedle ní se ocitl John Williams. Polstrování se prohnulo pod jeho vahou a Sara rychle odvrátila zrak a urovnala si tašku s notebookem u nohou.

„Vítejte.“ Číšnice vytáhla z kbelíku velkou láhev, otřela ji bílým plátěným ubrouskem a pomalu jim naplnila sklenice. „Jmenuji se Anastasia a budu vás obsluhovat. Dnes večer budete pít cuvée Sir Winston Churchill z roku 2004.“

„Než si připijeme, počkejme na hlavního hosta.“ Mark jim věnoval mírný úsměv a obrátil se na Howarda.

Sařina sklenice se orosila, malinkaté bublinky stoupaly k hladině jako miniaturní gejzíry. Hlavou se jí honilo plno myšlenek: *Kde je Eben? To se mám teď s Johnem Williamsem bavit já? Koho by napadlo, že nastane chvíle, kdy budu toužit po Ebenově přítomnosti. Musím něco říct, nemůžu tu jenom tak sedět a hypnotizovat šampaňské. Když se na něj podívám, třeba něco řekne sám. Ale co když ne? Co bych řekla, kdyby to byl někdo, koho jsem poznala pracovně ve Stockholmu? Kde bydlíte? Ne, na to se přece nemůžu ptát. Ale na co se tedy můžu zeptat, aniž by to vypadalo, že vyzvídám?*

Sevěřela ruce v klíně a podívala se na něj.

„Co je to za bar? Jak se jmenuje? Chodíte sem často?“ Ztuhla. *Super, teď si bude myslet, že ho balím.*

Na širokých rtech se mu mihl úsměv, ale hned byl tentam, v očích se mu neodrazil. Prsty cvrknal do stopky plné sklenice. „Je to úplně obyčejný bar. Jmenuje se Godot a ne, nechodím sem často. Ale je dost oblíbený.“ Slova se mu z úst linula jakoby sama od sebe, jeho americký přízvuk teď byl výraznější.